

A P A R I Ț I A

de GUY DE MAUPASANT

Era la sfârșitul unei serate intime, într-o veche clădire din str. Grenelle.

Fiecare din invitați găsea câte ceva de povestit, susținând veracitatea faptelor. Printre invitați se găsea și bătrânul marchiz de la Tour-Samuel, general în retragere.

Cu o voce plină de emoție începu să povestească o întâmplare care ieșea cu totul din comun.

— Sunt vre-o cincizeci și șase de ani de când mi s'a întâmplat această aventură, și cu toate acestea o revăd în vis, atât de des încât a ajuns să mă înspăimânte noaptea.

Nu sunt fricos și nici laș, însă această vedenie mă face să mă îngrozesc.

În 1827, eram în garnizoană la Rouen. Într-o zi, pe când mă plimbam pe cheiu, am întâlnit un om, care-mi părea cunoscut, însă nu știam de unde. O mișcare de surpriză pe care o făcu, atrase atenția străinului asupra mea, care în această clipă se aruncă în brațele mele.

Era un prieten din tinerețe pe care-l iubisem foarte mult. În cinci ani de când nu-l mai văzusem, părea îmbătrânit cu 50 ani: părul alb, spatele încovoiat și o privire tristă îi completa fizionomia. O nenorocire cumplită îl zdrobise complet.

Iubise o fată cu o pasiune nebună și se căsătorii cu ea. Fericirea deplină nu i-a fost de lungă durată. Moartea crudă i-a răpit-o, despărțindu-l pentru totdeauna de aceea pe care o adorase.

Din ziua aceea își părăsise postul și s'a instalat la Rouen, unde ducea o viață solitară, suportând durerea moră, dar negândindu-se decât la sinucidere.

— De oarece te-am regăsit, vreau să te rog să-mi faci un mare serviciu, pentru care nu aș putea apela la altcineva, trebuind o discreție absolută. Îți voi da cheia odăii unde am locuit ultima oară cu soția. Acolo, în sertarul din dreapta al biroului, vei găsi trei pachete de scrisori pe cari te rog cu insistență să mi le aduci. Am mare nevoie de ele. Vino mâine la mine și vom vorbi despre asta.

I-am promis că-i voi face acest mic serviciu, și se depărta în grabă, fără a mai spune un cuvânt.

*

Castelul lui se găsea la vr'o 5 leghe de Rouen, așa că mi se părea o plimbare agreabilă. A doua zi eram la el.

Tot timpul mesei a fost cât se poate de tăcut, conversația rezu-

mându-se la câteva cuvinte banale. I-am respectat tăcerea.

După masă, mi-a dat cheia, rugându-mă să-i scuz tăcerea, fiind prea emoționat la gândul că voi vizita această cameră, unde nu mai pătrunsese nimeni de atâta timp.

Îmi explică în același timp ce aveam de făcut.

*

La ora 1, l'am părăsit pentru a-mi îndeplini misiunea. Drumul l'am făcut călare, trecând printr-o pădure.

Aerul curat îl respiram cu plăcere, și pentru câțiva timp uitasem de prietenul meu. Castelul în curtea căruia intrasem mă scoase din reverie. Părea cu totul părăsit. În el locuia doar grădinarul cu soția lui. Păru foarte mirat când mă văzu. Am avut impresia că vrea să-mi facă întrebări, ceea ce mă făcu să mă enervez și să-l dau la o parte cu brâșchea.

I-am dat scrisoarea stăpânului său, după citirea căreia, cu un pas încet, mă conduse până la intrarea castelului.

După explicațiile date de prietenul meu, nu mi-a fost greu să descoper camera, în care am pătruns cu ușurință.

O semiobscuritate domnea în acest apartament și mi-au trebuit câteva momente până să mă obișnuiesc cu ea. Un aer închis și un miros de mușchi fu prima impresie care făcu să-mi treacă un fior prin corp.

Mă îndreptai spre geam, cu intenția să deschid oblonul. Imposibil! O e doua încercare mă făcu să renunț de a-l mai deschide.

Privirea mi se obișnuise cu semi-întunericul din cameră, așa că o putui examina.

O dezordine completă domnea. Patul era desfăcut, fără cearșafuri, cu salteaua și pernele pe el. Pe una din acestea rămăsese urma unui cap sau cot ce se rezemase pe ea. Scaunele erau în dezordine. Observai chiar o ușă întredeschisă, ce mi se păru a unui dulap. Mă îndreptai spre birou.

Un strat gros de praf îl acoperă. Am deschis sertarul indicat și mi-a fost destul de greu să descopăr în teancul de scrisori cele trei pachete. În acel moment auzii în spatele meu un suspin greu. Un fior rece îmi trecu prin tot corpul și am vrut să mă întorc, însă m'am reținut. Un alt suspin mai profund, mă făcu însă să mă întorc. Mă înspăimântasem într-atât, că sărisem la doi metri de fotoliul pe care stam până atunci.

În fața mea sta o femeie îmbrăcată în alb, cu un păr lung și negru ce ajungea până la genunchii.

Frica mă paralizase complet și nu aveam puterea să fug deoarece îmi tremurau picioarele.

Nimeni nu-și poate înclupa clipele acesteia groaznice! Nu știi dacă mai trăești. Inima nu o mai simți

pe care o observasem întredeschisă. Rămăs singur, mi-am revenit puțin în simțiri și ducându-mă la ferestra am spart oblonul cu lovituri puternice. Apoi m'am îndreptat spre ușa pe care dispăruse arătarea.

Inspăimântat, ascultam plânsul femeii, care-și strângea îndurerată capul între mâini

bătănd, corpul ți se moaie și nu mai poți raționa. Cred că aș fi murit dacă ea n'ar fi vorbit.

În starea asta de spirit mă găseam când femeia mi se adresă pe un ton blând și o voce tremurătoare:

— Domnule! puteți să mă scăpați de o suferință grozavă. Sufer îngrozitor! Sufer! Ah, sufer!

Se așeză în fotoliu, privind-mă mereu.

— Vreți să mă scăpați?

Făcui din cap semnul „da”, vocea fiindu-mi încă paralizată.

Atunci ea îmi întinse un pieptene de os și-mi spuse cu aceeași voce: — Pieptănați-mă, domnule! Pieptănați-mă, căci sufer mult; capul mă doare din cauza lui.

Fără să știu pentru ce, luai pieptenul și începui să-i descure părul, care ajungea până la pământ, așa cum sta pe scaun. Părul acesta îmi dădea o senzație de moarte prin răceala lui de gheață. Aveam impresia că prin mâinile mele alunecau șerpi.

Această senzație o resimt și acum și mă înfioară încă.

Ea părea fericită, în timp ce eu descurecând acest păr îl făceam cozi.

Când terminai, un suspin de mulțumire îmi ieși din piept și smulgându-mi pieptenul din mâini, îmi zise „mulțumesc”, apoi dispăru pe ușa

Imposibil s'o deschid!

O nouă spaimă mă cuprinse; mă repezii la birou, luai cele trei pachete cu scrisori, și nici nu știu cum am ieșit din castel. Aerul răcoros de seară mă făcu să-mi revin puțin.

Încălecai pe cal și o pornii într'un galop nebun. Nu m'am oprit decât în fața casei mele. Chiamai un servitor și-l trimisei cu cele trei pachete la prietenul meu, rugându-l să mă scuze că nu am venit în persoană simțindu-mă rău.

Mi s'a relatat că păruse foarte îngrijorat și surescitat; el îmi dădu prin servitor un bileț de primire.

*

A doua zi dimineața, m'am dus la el, cu hotărârea să-i povestesc cele ce mi se întâmplase.

Nu l'am găsit acasă, de oarece plecase din ajun, după venirea servitorului meu, și nu mai revenise.

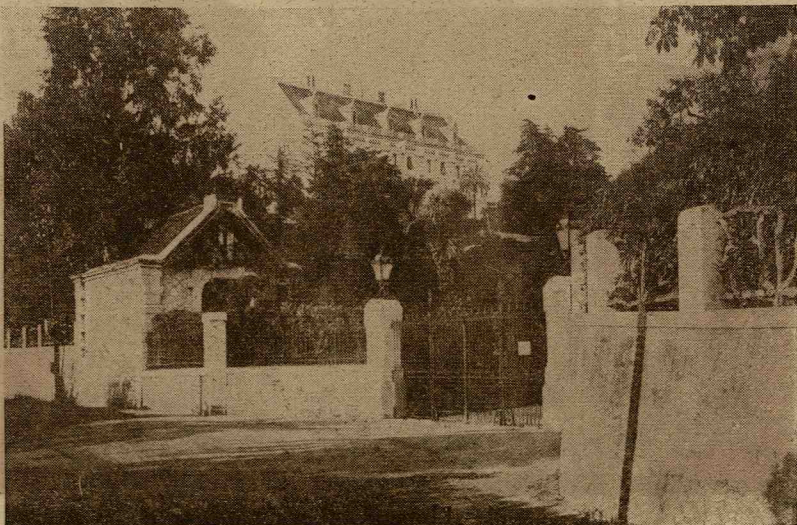
O săptămână întreagă l'am tot căutat și văzând că nu s'a mai întors, am sesizat justiția.

A fost căutat pretutindeni fără să i se dea de urmă.

O vizită minuțioasă la castel nu trădă prezența vreunei femei.

Ancheta nedescoperind nimic, cercetările au fost întrerupte.

Și de cincizeci și șase de ani nu am mai aflat nimic. Nici azi nu știu mai mult decât atunci.

Castelul domina, pașnic, parcu și împrejurimile

SILUETĂ IDEALĂ
GRISINE HERDAN